

Vijf vertalingen van 'À une passante' van Charles Baudelaire
bij 'Dansen in een gipsen pak' door Kiki Coumans

A une passante
Charles Baudelaire

La rue assourdissante autour de moi hurlait.
Longue, mince, en grand deuil, douleur majestueuse,
Une femme passa, d'une main fastueuse
Soulevant, balançant le feston et l'ourlet ;

Agile et noble, avec sa jambe de statue.
Moi, je buvais, crispé comme un extravagant,
Dans son oeil, ciel livide où germe l'ouragan,
La douceur qui fascine et le plaisir qui tue.

Un éclair... puis la nuit ! - Fugitive beauté
Dont le regard m'a fait soudainement renaître,
Ne te verrai-je plus que dans l'éternité ?

Ailleurs, bien loin d'ici ! trop tard ! jamais peut-être !
Car j'ignore où tu fuis, tu ne sais où je vais,
Ô toi que j'eusse aimée, ô toi qui le savais !

Voor een voorbijgangster
(Vertaling: Peter Verstegen)

De straat omgaf mij met haar daverend kabaal en
Lang, slang, in dieper rouw ging mij een vrouw voorbij,
Verheven in haar smart; met fraaie hand liet zij
De zoom van haar gewaard opzweven en weer dalen.

Op snelle benen en met statueske grootheid.
En uit haar ogen, loden lucht waar storm ontspringt,
Dronk ik verkramp, bevangen als een zonderling,
Zoetheid die fascineert, genot dat tot de dood leidt.

En bliksemflits... en toen de nacht! - Vluchtige schone
Wier blik mij één moment met levenskracht beloonde,
Zal ik je in het eeuwig leven pas weer zien?

Elders, ver weg van hier! Te laat Of nooit misschien!
Ik weet niet waar jij vlucht, jij niet waar ik zal gaan,
Vrouw die ik had bemind, vrouw die dat hebt verstaan!

Aan een voorbijgangster
(Vertaling: Menno Wigman)

De straat bulderde oorverdovend langs mij henen.
Een slanke vrouw, in diepe, vorstelijke rouw,
Liep mij voorbij terwijl haar fraaie hand de vouw
Van haar zwaaiende rok verhief tot aan haar schenen.

Als uit steen gesneden, zo schoon waren haar benen!
Uit haar ogen, die bleke onweerslucht vol kou,
Zoog ik als een uitzinnige die krimpen zou
Haar wrede tederheid, die mij plots deed verstenen.

Een bliksemschicht... Dan de nacht! O vluchtige pracht,
Wier aanblik mij opnieuw tot leven heeft gebracht:
Zal ik je dan pas in de eeuwigheid weer zien?

Niet hier, hier ver vandaan! Te laat! Nooit meer misschien!
Want geen van beiden weet waarheen elk van ons schreed,
O jij die ik beminnen zou! Jij die dit weet!

Aan een passante
(Vertaling: Paul Claes)

Het oorverdovend straatruoer verstomde niet.
Lang, rank, in diepe rouw, vol hooggedragen pijnen,
Ging mij een vrouw voorbij, die met een soevereine
Geste festoen en rokzoom hief en wiegen liet.

Soepel en statig was haar been als dat van beelden.
Ik dronk, als een uitzinnige door haar geboeid,
Haar oog, een loden lucht waar een orkaan in broeit,
Vol zoetbetoverende, dodelijke weelde.

Een bliksemflits... en dan de nacht. - Mijn vluchtige schone,
Je schonk mij door die ene blik een nieuw bestaan.
Zal jij pas in de eeuwigheid je weer vertonen?

Elders, ver weg van hier, te laat, nooit meer misschien.
Ik weet niet waar jij vlucht, jij niet waar ik zal gaan,
Ik had jou liefgehad, en jij hebt dat doorzien.

In het voorbijgaan
(Vertaling: Petrus Hoosemans)

Rondom mij kreet de straat haar oorverdovend leven.
Een vrouw, lang, slank in rouwkleed, triest als een vorstin,
schreed mij voorbij: vol luister was de hand, waarin
festoen en rokzoom deinden in balans, geheven;

als beeldsnijwerk de benen, adellijk en vlot.
Ik dronk, als een uitzinnige die krampen kwellen
uit ogen, bleek als lucht waarin orkanen zwellen,
naast tederheid die kluistert dodelijk genot.

Een weerlicht... Dan de nacht! - O pracht die mij ontglijdt,
die met haar aanblik maakte dat ik werd herboren,
zal ik je nimmer weerzien eer de eeuwigheid?

Niet hier, ver weg van hier! Te laat! Nooit meer misschien!
Want jouw weg ken ik niet en jij volgt niet mijn sporen,
Jij, die ik minnen zou, jij die het hebt gezien!

Aan een voorbijgangster
(Vertaling: Jan Pieter van der Sterre)

Rondom me ging de straat verschrikkelijk tekeer.
Een lange, slanke vrouw in rouwdracht - statig leed –
liep voor me langs en hief, met prachtlievende vingers,
zoom en volanten op, zwerde ze heen en weer.

Hoe edel, lenig was ze, op haar standbeeldbenen.
En ik, verkrampte zot, laafde me aan haar ogen,
die bleke hemeltjes met kiemen van orkanen,
met mildheid die betovert, met genot dat doodt.

Een flits... dan duisternis! Jij efemere schone,
wier oogopslag me plots nieuw leven heeft geschonken,
zal ik je pas terugzien in de eeuwigheid?

Net hier, ver hiervandaan! Te laat! Misschien wel nooit!
Ik weet niet waar jij heen vlucht, jij niet waar ik ga,
Jij die mijn lief kon zijn, o jij die dat kon weten!

(Beeld: Jan Cleijne)

Vijf vertalingen van 'À une passante' van Charles Baudelaire
bij 'Dansen in een gipsen pak' door Kiki Coumans

